

Sygn. akt XVI GC 1906/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Michał Gospoś

po rozpoznaniu w dniu 01 lipca 2015r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. S., D. M. (1), D. M. (2) wspólników spółki cywilnej**

przeciwko (...) z **siedzibą w G.**

o zapłatę kwoty 19.740,27 zł

I. zasądza od pozwanej (...) z siedzibą w G. na rzecz powodów M. S., D. M. (1), D. M. (2) kwotę 19.740,27 (dziewiętnaście tysięcy siedemset czterdzieści 27/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 3.265,65 zł od dnia 11 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty,
- 738 zł od dnia 13 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 178,35 zł od dnia 16 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 7.355,40 zł od dnia 12 października 2012 r. do dnia zapłaty;
- 1.568,25 zł od dnia 19 października 2012 r. do dnia zapłaty;
- 638,37 zł od dnia 24 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 2.736,75 zł od dnia 28 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 3.259,50 zł od dnia 05 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej (...) z siedzibą w G. na rzecz powodów M. S., D. M. (1), D. M. (2) kwotę 3.405 (trzy tysiące czterysta pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVI GC 1906/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 lipca 2014 roku powodowie M. S., D. M. (1), D. M. (2) wspólnicy spółki cywilnej wnieśli o zasądzenie od (...) z siedzibą w G. kwoty 19.740,27 zł wraz odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot oraz kosztami procesu,

w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych z tytułu zawartych umów sprzedaży towarów potrzebnych do budowy autostrady oraz wiaduktów (pozew k. 1-5).

W odpowiedzi na pozew z dnia 08 października 2014 roku (data nadania k. 45) pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, podnosząc zarzut nieudowodnienia przez powódkę zawarcia umów sprzedaży z pozwaną, braku czytelności niektórych przedstawionych przez powoda faktur VAT, braku wykazania dostarczenia towarów wskazanych z tych fakturach i nie przedstawienia na tę okoliczność żadnych dowodów (odpowieź na pozew k. 34-36).

W dalszych pismach strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. S., D. M. (1), D. M. (2) wspólnicy spółki cywilnej (...), w zakresie prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, sprzedaży i naprawy maszyn wykorzystywanych m.in. w budownictwie, od 2010 roku pozostawali w stałych stosunkach gospodarczych z (...)Spółka akcyjna Oddział zagranicznego przedsiębiorcy ((...) S.A. z siedzibą w G.) z siedzibą w Polsce (**bezsporne;** poparte wyciągi z C. k.9-11, faktury VAT wraz z potwierdzeniami przelewów k. 49-57, zeznania powoda D. M. k. 96v, KRS pozwanego k. 41-44). D. M. (2) przedstawiał ofertę zakupu towarów, ustalał osobę zajmującą się zamawianiem towarów a następnie dokonywał realizacji zamówienia. Towary były zamawiane na budowę wiaduktów na trasie (...) przy ul. (...) oraz autostrady przy (...) granicy do miejscowości C., okolice P.. Zamawianiem towarów na budowę wiaduktu zajmował się ze strony (...) W. D., zaś autostrady T. K. (**dowód:** zeznania powoda D. M. (2) k. 96v-97, faktury VAT k. 15-22). Towar przeznaczony na budowę wiaduktów był dostarczany osobiście przez D. M. (2) na biuro budowy odcinka most G., Trasa (...), przy ul. (...). Teren, na który przywoził towar był ogrodzony, zaś osoby tam przebywające, w tym W. D., nosiły przypięte identyfikatory. Towar do C. był dostarczany kurierem. Za każdym razem, w przypadku dostarczenia towaru, czy w W., czy do C., pracownicy (...) odbierali towar, oryginał wystawionej przez wspólników spółki cywilnej (...) faktury VAT i wydawali im jej kserokopię (**dowód:** zeznania powoda D. M. (2) k. 96v-97v). Tak też było w przypadku zamówienia charakterystycznych do budowy wiaduktu telerzy szlifujących do betonu oraz tarcz do cięcia o mniejszej średnicy. Towary tego rodzaju we wrześniu, czerwcu, listopadzie 2011 roku, w marcu i maju 2012 roku zamówione przez W. D., zostały dostarczone do siedziby biura budowy odcinka most G., Trasa (...), przy ul. (...). Z tytułu sprzedaży tych towarów wystawiono faktury VAT nr (...) z dnia 09 maja 2012 roku, (...) z dnia 21 marca 2012, (...), (...), (...), należności których zostały w całości zapłacone przez (...). Osobą kwitującą odbiór oryginału faktury VAT oraz towaru był m.in. W. D., z którym D. M. (3) uzgadniał za każdym razem tak rodzaj zamawianego towaru, cenę jego sprzedaży jak i termin zapłaty (**częściowo bezsporne,** poparte: dowód faktury VAT wraz z potwierdzeniami przelewów k. 49-57, zeznania powoda D. M. (2) k. 96-98).

Należności z faktur VAT nr (...) z dnia 09 maja 2012 roku oraz (...) z dnia 21 marca 2012 zostały zapłacone z opóźnieniem dnia 03 września 2012 roku. (**bezsporne;** potwierdzenie przelewu k. 51, faktury k. 49-50).

W okresie od lipca do grudnia 2012 roku W. D. oraz T. K. zamawiali kolejne towary na budowę wiaduktu oraz autostrady. Towar na dotychczasowych zasadach był dostarczany bądź osobiście przez D. M. (2) do siedziby biura budowy odcinka most G., Trasa (...), przy ul. (...), bądź jak przypadku towaru przeznaczonego na budowę autostrady, do C., wysyłany kurierem. Za ten okres, wspólnicy spółki cywilnej (...), D. M. (1), D. M. (2) wystawili trzy faktury VAT z tytułu sprzedaży i dostarczenia towarów do na budowę autostrady w C. nr (...) z dnia 11 września 2012 roku (k. 18) na kwotę 7.355,40 zł, nr (...) z dnia 27 listopada 2012 roku na kwotę 2.736,75 zł (k.21), nr (...) z dnia 05 grudnia 2012 roku na kwotę 3.259,50 zł. Przedmiotem sprzedaży były typowe towary przeznaczone do budowy autostrady, w tym tarcza do cięcia asfaltu o szerokości 800 mm (**dowód:** faktury VAT k. 18, 21, 22, zeznania powoda D. M. (2) k. 97). W tym okresie dostarczano także zamówione na budowę wiaduktu na trasie (...) towary, w tym tarcze to cięcia oraz telerze szlifujące o mniejszej szerokości 125 mm. Z tytułu sprzedaży i dostarczenia tych towarów, wspólnicy spółki cywilnej (...), D. M. (1), D. M. (2) wystawili pięć faktur VAT tj. nr (...) z dnia 11 lipca 2012 roku na kwotę 3.265,65 zł (k. 15), nr (...) z dnia 13 lipca 2012 roku na kwotę 738 zł (k. 16), nr (...) z dnia 16 lipca 2012 roku na kwotę 178,35

zł (k. 17), nr (...) z dnia 18 września 2012 roku na kwotę 1.568,25 zł (k. 19), nr (...) z dnia 23 listopada 2012 roku na kwotę 638,37 zł (k. 20). Wystawione faktury VAT opiewały na łączną kwotę 19.740,27 zł. (**dowód:** faktury VAT k. 15, 16, 17, 19, 20, zeznania powoda D. M. (2) k. 96-97).

M. S., D. M. (1), D. M. (2) nie otrzymali zapłaty za zamówiony i dostarczony towar. Towar nie został również przez (...) zwrócony ani zareklamowany. Nie zwrócono również oryginałów faktur VAT, które zostały zaksięgowane wraz z odliczeniem podatku VAT (**okoliczność bezsporna**).

(...) nie zareagował również w żaden sposób na skierowane w dniu 31 stycznia 2013 roku wezwanie do zapłaty kwoty 19.740,27 zł tytułem należności za sprzedaż i dostarczenie powyższych towarów (**bezsporne;** poparte wezwanie do zapłaty k. 23, zeznania powoda D. M. (2) k. 97-97v).

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o twierdzenia przyznane przez drugą stronę (niesporne) oraz dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, uznając, że stanowią one pełnowartościowy materiał dowodowy. Wobec zarzutu pozwanego (k. 35) nieczytelności podpisów na przedstawionych przez powoda kopiach fakturach VAT i ustalenia, iż ich oryginały znajdują się w siedzibie (...) (bezsporne w sprawie), z którym powodowie pozostawali w stosunkach handlowych, Sąd zobowiązał pozwanego do przedstawienia ich oryginałów. Powodowie nie dysponowali oryginałami faktur zatem zarzutu pozwanego ich nieczytelności nie można było zweryfikować poprzez zobowiązanie powodów do ich przedstawienia. Wobec tego, iż na rozprawie w dniu 10 czerwca 2015 roku (k. 97v) pozwany podtrzymał zarzut nieczytelności tych dokumentów, Sąd zobowiązał właśnie tę stronę do przedstawienia na następnym terminie rozprawy ich oryginałów, pod rygorem negatywnych skutków procesowych z art. 233 par. 2 k.p.c. Z zarzutu nieczytelności faktur pozwany chciał uczynić dla siebie korzystne skutki procesowe, co wobec niemożliwości jakiegokolwiek innej weryfikacji tego zarzutu, skutkowało zobowiązaniem właśnie pozwanego (jako podmiotu, w którego posiadaniu się one znajdują) do przedstawienia oryginałów tych dokumentów. Z zobowiązania tego pozwany nie wywiązał się, co czyni jego zarzut w tym przedmiocie gołosłownym.

Okoliczności stanu faktycznego Sąd ustalił również w oparciu o zeznania stron w osobie pozwanego D. M. (2). Zeznania te Sąd uznał w całości za wiarygodne, bowiem znajdujące potwierdzenie w dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy. Pozwany potwierdził nie tylko okoliczności bezsporne w sprawie, jak współpracę z pozwanym (oddział w P.) od 2010 roku, wcześniejszą sprzedaż towarów, ich rodzaj, przeznaczenie, lecz również w jaki sposób się to odbywało, to zamawiał towary, jak odbywało się ich dostarczanie, kto i w jaki sposób kwitował odbiór towarów, a wreszcie sposób rozliczania się z pozwanym za dostarczony towar. Niezasadny był podniesiony przez pozwanego zarzut spóźnionego zaoferowania dowodu z zeznań strony oraz dalszych dowodów z dokumentów – w odpowiedzi na odpowiedź na pozew. Zgodnie z treścią art. 207 par. 6 k.p.c. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. „Dalsze pisma przygotowawcze” (inne niż odpowiedź na pozew) mogą być składane tylko wtedy, gdy zadecyduje o tym Przewodniczący (przed pierwszym terminem wyznaczonym na rozprawę) lub (w toku sprawy) Sąd (art. 207 § 3 zdanie drugie), przy czym pismo przygotowawcze złożone z naruszeniem tej reguły będzie podlegać zwrotowi (art. 207 § 7). Na złożenie dalszego pisma w sprawie powodom zezwolił Przewodniczący zarządzeniem z dnia 26 listopada 2014 roku (k. 60). W tym samym piśmie zezwolił również na zajęcie dalszego stanowiska w sprawie stronie pozwanej. Zgodnie z treścią wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r. IV CSK 453/11 Stosownie do art. 217 § 2 k.p.c. sąd pominie środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione lub jeżeli strona powołuje dowody jedynie dla zwłoki. Powołanie dowodów w sposób mogący powodować zwłokę w postępowaniu nie może jednak prowadzić do ich pominięcia, jeżeli nie zostały w sposób dostateczny wyjaśnione istotne i sporne okoliczności, których wykazaniu służyć ma ich powołanie. Okolicznościami spornymi w tym ujęciu są nie tylko te okoliczności, co do których strony pozostają w sporze ale także okoliczności, które nie zostały wyjaśnione na korzyść strony powołującej dalsze dowody. Nie można pominąć dowodów w sytuacji gdy dotychczasowe postępowanie prowadzi do wniosków sprzecznych z twierdzeniami strony zgłaszającej nowe dowody. W przedmiotowej sprawie, wobec zarzutu pozwanego niewykazania przez powodów zawarcia umów sprzedaży i odbioru towarów, ci zaoferowali dodatkowe dowody celem wykazania okoliczności

istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wobec braku odpowiedzi na wezwanie do zapłaty z dnia 31 stycznia 2013 roku, na etapie wytaczania powództwa nie wiedzieli i nie mogli wiedzieć jakie okoliczności okażą się sporne w sprawie i będą wymagały dowodu. Zgłaszając nowe wnioski dowodowe w postaci dowodu z przesłuchania strony oraz dowodu z dokumentów, w postaci wcześniejszych faktur VAT wraz z potwierdzeniami przelewów, powodowie postąpili zgodnie z zasadą koncentracji materiału dowodowego oraz kontrydiktoryjności, wykazując swoje racje i przedstawiając dowody na ich poparcie. Wreszcie Sąd, realizując wniosek dowody powodów, przesłuchania powoda D. M. (2), zarządzeniem z dnia 16 lutego 2015 roku wezwał obie strony do osobistego stawiennictwa celem przeprowadzenia tego dowodu, pod rygorem pominięcia, lub częściowego ograniczenia (k. 77). Pozwany nie stawił się (k. 98-99) na rozprawie i nie zajął merytorycznego stanowiska w sprawie. Ponadto cała argumentacja pozwanego sprowadzająca się wyłącznie do podniesienia zarzutów i kwestionowania (wszystkiego co nie potwierdzone) twierdzeń powoda, przy zaoferowanych przez tego ostatniego dowodach oraz sposobie postępowania pozwanego, pozwala na uznanie tych zarzutów za niezasadne.

Pozwany kwestionował zawarcie umów sprzedaży z powodami, odbiór towaru, upoważnienie osób, które się podpisały na fakturach do odbioru towaru, twierdząc na okoliczność roli faktury VAT jako dokumentu nie stanowiącego dowodu zawarcia umowy, czy odbioru towaru. Sporem objęte było zatem zawarcie umów sprzedaży towarów i ich dostarczenie przez powodów, a przez to zasadność żądania zapłaty ceny. Bezsporne było natomiast pozostawanie stron w stałych stosunkach gospodarczych, ówczesne wielokrotne zamawianie towarów określonego rodzaju, z konkretnym przeznaczeniem na budowę wiaduktu oraz autostrady, dokonywania za nie zapłaty przez pozwanego, brak reakcji pozwanego na wezwanie do zapłaty, brak zwrotu czy reklamacji towaru objętego sporem przez pozwanego, czy oryginałów faktur VAT, których kopie zostały załączone do pozwu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w całości zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Skoro bowiem powodowie twierdzili, że do zawarcia umów sprzedaży doszło, to w obliczu zaprzeczania temu przez pozwanego, winni byli taki fakt udowodnić (art. 6 k.c., art. 3 k.p.c., art. 232 zd. 1 k.p.c.).

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy to powodowie powinni zatem wykazać zarówno fakt zawarcia umów sprzedaży, treść tej umowy oraz wywiązanie się z niej poprzez wykazanie spełnienia swojego świadczenia niepieniężnego tj. wydania rzeczy. Sprzedaż rzeczy rodzi bowiem po stronie kupującego obowiązek zapłaty ceny. Okoliczności te powodowie wykazali, stąd roszczenie o zapłatę ceny z tytułu umowy sprzedaży jako zasadne podlegało uwzględnieniu w całości.

Podkreślenia wymaga, iż umowa sprzedaży w podstawowym kształcie jest umową dwustronnie zobowiązującą, wzajemną, odpłatną oraz konsensualną. Objęte jej treścią zobowiązania stron dochodzą do skutku solo consensu (J.P. Naworski, glosa do wyroku SN z 28 lipca 1999 r., II CKN 552/98, Mon. Praw. 2000, nr 8, s. 506). Przy czym chodzi tutaj wyłącznie o skutki obligacyjne, a więc zobowiązanie się sprzedawcy do przeniesienia własności rzeczy (prawa) na nabywcę i wydania rzeczy oraz zobowiązanie się kupującego do odebrania rzeczy i zapłaty ceny. Ważność umowy zależy więc wyłącznie od zgodnych oświadczeń woli stron, a wydanie rzeczy czy też zapłata ceny są zdarzeniami będącymi wyłącznie przejawami jej wykonania. Podstawowym obowiązkiem sprzedającego w umowie sprzedaży jest przeniesienie na kupującego własności rzeczy lub przeniesienie prawa majątkowego stanowiącego przedmiot zbycia, zaś kupującego zapłata ceny. Z uregulowań zawartych w kodeksie cywilnym wynika, iż sprzedaż w zasadzie nie tylko zobowiązuje sprzedawcę do przeniesienia prawa własności lub innego prawa majątkowego na nabywcę, ale też z mocy samej ustawy prawo to przenosi. Kupujący staje się już z chwilą zawarcia umowy sprzedaży właścicielem rzeczy. Po stronie sprzedającego powstaje natomiast obowiązek wydania rzeczy, po stronie zaś kupującego zapłaty ceny.

Warunkiem powstania roszczenia o zapłatę ceny jest prócz ziszczenia się przesłanki przeniesienia własności rzeczy na kupującego, wydanie mu przedmiotu sprzedaży. Zasadę tę potwierdza art. 155 § 1 k.c., a jej modyfikacja może wynikać albo z przepisów szczególnych, albo z woli stron.

Roszczenia o zapłatę ceny sprzedaży powodowie dochodzą nie z wystawionych faktur VAT, ale z umowy. Nie mniej istotne znaczenie ma okoliczność, iż wszystkie faktury tak te załączone do pozwu, jak i dalszego pisma przygotowawczego zostały odebrane i zaakceptowane przez pozwaną. Na każdej z faktur VAT widnieje podpis osoby z działu zaopatrzenia W. D., bądź pieczętka Spółki (...) i budowa autostrady (...) odcinek R. – K., C. Młyny z podpisem Pani S.. Powód szczegółowo wyjaśnił, które faktury z określonym rodzajowo towarem były dostarczane na budowę wiaduktu na moście G., przy ul. (...) w W., czy właśnie autostrady (...) w C.. Okoliczność ta ma istotne znaczenie z punktu widzenia wiarygodności zeznań powoda, który opisał rodzaj i miejsce dostarczanego towaru, przed okazaniem spornych faktur (k. 96v). Powód potrafił wyjaśnić jaki rodzaj towaru i dlaczego był przeznaczony czy to na budowę wiaduktu, czy autostrady A 4. Wiedzę tę posiadał również z tej przyczyn, iż to on zajmował się składaniem ofert, odbiorem zamówień towaru oraz ich dostarczaniem do biura budowy odcinka most G., Trasa (...), przy ul. (...). Czynił to za każdym razem w przypadku towaru dostarczanego na budowę wiaduktu w W.. Ponadto, od początku współpracy, czyli od 2010 roku przy realizacji zamówień towaru współpracował z W. D., nazwanym przez niego, kierownikiem budowy i zamawiającym zawsze towar na odcinek budowy wiaduktu przy ul. (...) w W.. Prócz towaru objętego spornymi fakturami VAT, taka sytuacja miała też miejsce we wcześniejszej współpracy w zakresie towarów objętych uregulowanymi przez pozwanego należnościami z faktur VAT (...) (k. 49), czy (...) (k. 34). Na każdej z tych faktur widnieje podpis W. D. z działu zaopatrzenia. Ponadto z osobą tą powód spotykał się potem na budowie i przekazywał zamówiony towar. W. D. kwitował odbiór faktury, pozostawiał u siebie oryginał, zaś kopię wydawał powodowi. Tak też działo się wielokrotnie do czasu zaprzestania regulowania należności z wystawianych faktur VAT. Powód nie miał żadnych podstaw by twierdzić, iż W. D. nie było osobą upoważnioną do zamówienia, czy odbioru towaru oraz wystawionej faktury. Przebywał na miejscu budowy i zawsze w przedmiocie realizacji zamówień kontaktował się z powodem D. M. (2). Powód osobiście realizował transport towaru do biura budowy odcinka most G., Trasa (...), przy ul. (...) i pozostawił towar, zgodnie ze złożonym zamówieniem. Osoby, które tam przebywały posiadały identyfikatory, zaś teren był ogrodzony. Przez tak długi czas współpracy, realizacji właśnie w ten sposób, zamówień i dostarczania towaru, nie sposób uznać, iż W. D. nie był osobą upoważnioną do odbioru towaru i działającą z ramienia pozwanego. Trudno uznać za zasadny w tym zakresie zarzut pozwanego, iż odbioru dokonywała osoba nieupoważniona – niezgodnie z zasadami reprezentacji z KRS. Członkowie zarządu pozwanego mającego siedzibę w G., posiadali oddział w P., który zajmował się realizacją inwestycji w W. oraz w C.. Świadczy o tym również posługiwanie się przez Oddział zagranicznego przedsiębiorcy pieczętka (...) S.A. Oddział w P., która jest zgodna co do nazwy z treścią zapisów w KRS (k. 41). Pozwany nie kwestionował zresztą, iż Oddział w P. zajmował się realizacją przedmiotowych inwestycji, ani że strony z tego tytułu pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych. Trudno zatem nie znać, iż faktury załączone do pozwu, jak i te wcześniejsze załączone przez powodów do dalszego pisma w sprawie, a uregulowane w całość przez pozwanego, nie zostały przez pozwaną Spółkę zaaprobowane.

Zgodnie z art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Przy ocenie, czy konkretne również dorozumiane zachowanie się osoby ma walor prawny oświadczenia woli, trzeba mieć na względzie, czy istotnie zachowanie wyraża (uzewnętrznia) wolę podmiotu, jak też czy wola ta skierowana jest na wywołanie skutku prawnego. W przedmiotowej sprawie zachowanie pozwanej podpisującej faktury uzewnętrzniało wolę zawarcia z powódką umowy i stanowiło potwierdzenie zawarcia umów sprzedaży. Faktura zapłaty jak wskazuje się trafnie w judykaturze SN wprawdzie nie jest ofertą, ale pełni dość istotną funkcję dokumentu rozliczeniowo-księgowego, który ułatwia wykonywanie postanowień wynikających z zawartej uprzednio w sposób wyraźny lub dorozumiany umowy. (por.wyr. SN z dnia 20.02.2003r, I CKN 7\01, lex nr 83831). Faktury zawierają z reguły oznaczenie stron umowy, rodzaj usługi oraz cenę, które to elementy implicite potwierdzają fakt zawarcia umowy. Analizując in concreto zatem te podstawowe elementy faktur przedstawionych przez powódkę stwierdzić należy, iż odbiorcą towaru była pozwana. Każda z faktur została wystawiona na pozwaną i wskazywała ją jako nabywcę towaru.

Również pozwana przejawiała wolę zawarcia umowy. Zważyć bowiem należy, iż doręczenie faktury co do zasady umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie czy świadczenie jest usprawiedliwione tak co do zasady, jak i wysokości. Faktura zawierająca wzmiankę co do sposobu i terminu płatności może stanowić wezwanie do zapłaty. Powodowie w toku procesu wykazali, iż wystawione faktury zostały doręczone pozwanej. Na każdej z nich widnieje data odbioru dokumentu. Faktura VAT jest dokumentem księgowym, rozliczeniowym dla celów podatkowych, ale też jednym z dowodów źródłowych, stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. W orzecznictwie sądowym podkreśla się, że wystawienie faktury, następnie przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu, zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej. Faktura może przy tym spełniać szereg dodatkowych funkcji, które wykraczają poza kwestie podatkowe, w tym kształtować treść umowy, na podstawie której jest wystawiana lub której dowód stanowi. Nierzadko pełni bowiem rolę wyznaczenia terminu i sposobu zapłaty, zastrzega własności sprzedanej rzeczy do czasu zapłaty czy stanowi formę udzielenia gwarancji. Co istotne również w sprawie, przedmiotowe faktury nie zostały w oryginale zwrócone powodom, nie dokonano również zwrotu towarów w nich opisanego, ani jego reklamacji co do jakości. Wszystko to świadczy o przyjęciu tych dokumentów do rozliczenia bez zastrzeżeń, zgodnie z treścią przeprowadzonej operacji gospodarczej. Jak już wskazano pozwany nie reagował na wezwanie powodów do zapłaty zaległej kwoty sprzedaży, nie zajął żadnego merytorycznego stanowiska przed procesem i nie kwestionował aż do daty wniesienia odpowiedzi na pozew ani zawarcia umów sprzedaży, w wykonaniu łączących strony do tej pory stałych stosunków gospodarczych, ani odbioru towaru, czy też upoważnienia do jego odbioru przez podmioty, które podpisały się na spornych fakturach VAT. Nie czynił tego także wcześniej w przypadku towarów, na które powodowie wystawili faktury, a które zostały odebrane przez tę samą osobę W. D.. Argument, iż sporem objęte są inne zamówienia, niżli dotyczące wcześniejszych rozliczeń ma znaczenie w przypadku incydentalnych sprzedaży. Tu strony stale współpracowały w zakresie dostarczania przez powodów towarów na budowę wiaduktu przy ul. (...) w W. oraz autostrady (...) w C., również co do towarów objętych wcześniej wystawionymi fakturami VAT. W przedmiotowej sprawie nie ma wątpliwości, iż strony zawarły umowy sprzedaży towarów opisanych w fakturach VAT, za załączonych do pozwu. Nie ma również wątpliwości, iż towary te zostały dostarczone tak na budowę w W. – osobiście przez powoda D. M. (2), jak i do C., kurierem. Gdyby towar nie został tam dostarczony, nie wróciłaby do powodów podpisana kopia faktury VAT, która została wysłana wraz z transportem. Nadto co istotne, ceny towarów uwidocznione we wcześniej wystawionych fakturach VAT, choćby talerz szlifujący 125 mm – 135 zł netto/ sztuka (k. 52, 54), czy (...) 230 mm 120 zł/sztuka (k. 56), pokrywają się z cenami uwidocznionymi na spornych fakturach (k. 15, 19, 20). Zresztą, co wynika z zeznań powoda zarówno ceny, jak i rodzaj towaru były uzgadniana czy to W. D., czy T. K.. Ponadto na uwagę zasługuje również okoliczność, iż opóźnienie w zapłacie należności z faktur VAT nr (...) z dnia 09 maja 2012 roku oraz (...) z dnia 21 marca 2012 (dnia 03 września 2012 roku), miało swój wyraz w treści pierwszej niezapłaconej przez pozwanego faktury VAT z dnia 11 lipca 2012 roku ((...), k. 15). Zapis ten widnieje u dołu faktury, wraz z oznaczeniem ich numerów, daty wystawiania, kwoty należności oraz terminu zapłaty. Podobny sposób oznaczenia niezapłaconych należności z później wystawionych faktur VAT powodowie stosowali w kolejnych okresach (k. 18-21). Co prawda bezpośrednio pod przedmiotowymi zapisami brak podpisu pozwanego (czy osób upoważnionych do odbioru faktur), jednakże faktury w oryginale, właśnie w tym kształcie były odbierane, co stanowi dodatkowy argument na okoliczność akceptacji nie tylko przeprowadzonej transakcji ale wysokości istniejącego i narastającego zadłużenia.

Powyższe oznacza, iż powodowie sprostali ciężącemu na nich ciężarowi wykazania zasadności istnienia roszczenia tak co do zasady jak i wysokości, zaś argumentacja pozwanego stanowiła tylko polemikę z twierdzeniami i dowodowymi zaferowanymi przez powodów. Pozwany zaferował jedynie zarzuty, które z konfrontacji z dowodami powodów nie mogły się ostać.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu. Terminy zapłaty były każdorazowo uzgadniane z pozwanym, a ponadto wobec tego, że na każdej fakturze widnieje data jej odbioru, pozwanemu znany był termin zapłaty należności w nich wskazanych.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd postąpił zgodnie z art. 98 par. 1 i 3 k.p.c., statuującym zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, oraz § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Na zasądzoną tytułem zwrotu kosztów procesu na rzecz powódki kwotę składają się: opłata od pozwu w wysokości 988 zł, stawka minimalna zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł oraz opłata sądowa od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Tym samym Sąd zasadził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.405 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.